

en Ko paa en Veirmølle; jeg beretter kun, og saa siger man, at synderligt skulde det være, om disse Dyr skulde være mødte med Sygdommen f. Ex. til Holbæk og have staaet der i 4—6 Uger, forinden den bryder saaledes ud, at man nu tror, at den er ondartet. Nei, denne Sygdom, navnlig efter en saadan Rejse og efter at Dyrene ere fodrede med Drankjoder, viser sig paa 10—12 Dage, og atter synderligt er det, at de trods denne Tid have staaet der uden at smitte et eneste dansk Dyr, som de stode iblandt. Man mener, at dette ikke kan stemme med Sygdommens egentlige Bestaafenhed, og man er derfor tilbøielig til at tro, at her har fundet en Forvekling af Sygdomme Sted, at det er en ondartet Lungekatarrh, mulig i Forbindelse med andre Sygdomme, som i og for sig ikke ere smitsomme, naagtet den selsølgelig kan være farlig nok for Dyrene, og at dette er saa meget mere naturligt, som en saadan Rejse i Efteraarstidene og den Maade, hvorpaa man fremfører Kreaturerne i aabne Bogne og Lign., har været saare vel stiftet til at paaføre dem en saa streng, men dog ikke smitsom Sygdom. Hvis nu denne sidste Antagelse skulde være rigtig, at her foreligger en Forvekling af Sygdomme, og hvor høit vi end maa sætte vore Veterinærer og glæde os til at kunne sætte dem høit, have vi jo ingen Sikkerhed for, at noget Saadant ikke har fundet Sted; thi en enkelt Mandts Attest i den Henseende, hvor fortrinlig han end er, kan jo ikke aldeles borge for, at en Forvekling, som de mest fremragende Videnskabsmænd, der ere nøie kjendte med saadanne Forhold, paaftaa kan finde Sted, ikke har fundet Sted her. Nu vilde det være ønskeligt, om det virkelige var Resultatet, egentlig var Tilfældet, at der ikke eksisterer nogen saadan Sygdom hverken i Danmark eller i Sverrig, og at den villige Paastand fra vor Side, at vi have haft Lungesygdom to Gange i det sidste Aar, i Grunden var fremkommen for villigt, at det heroede paa en for hurtig Dom — godt, at Følgerne deraf ikke ere bleve endnu værre — og at Beskyldningerne mod den anden Side af Sundet ogsaa have været for hurtige og strænge. Det er meget strengt at sige til et andet Land, at dets Kvæg har ondartet Lungesygdom, nemlig til et Land, hvor Kvægaflen spiller en saa stor Rolle som i ethvert af disse to Lande, og jeg skulde være tilbøielig til at mene, at den høitærede Minister, der nu først ikke har gjort noget Skridt ligeoverfor Sverrig, svarende til dets Skridt ligeoverfor os — de have jo haft formel Ret dertil, selv om de i Virkeligheden ikke have troet, at der var ondartet Lungesygdom hos os, men troede, at vi toge fejl, idet de kunde sige: Ja, lad den saa selv tage Konsekvenserne, naar de selv sige det; derefter

handle vi — jeg siger, jeg er tilbøielig til at tro, at den høitærede Minister naarest staaar paa den sidste Mening, siden han ikke har fulgt det sidste Postulat om Sygdommens Forekomst i Holbæk med et Forbud mod Indførsel fra Sverrig. Hvordan dette nu imidlertid forholder sig, er det betragteligt, hvis vore Veterinærer ikke have tilstrækkelig Erfaring og Kjendskab til at bedømme og behandle den Sygdom, og hvis der — disse Mandts fortrinlige Dygtighed iøvrigt uomtalt — skulde være Noget at oprette i den Retning, da vil jeg ønske, at man ikke vil tøve med at faa det oprettet, thi denne Sag er af Bigtighed, er af saa gennemgribende Betydning for vort Land, at intet Middel til at afhjælpe mulige Mangler paa dette Omraade burde være uforsøgt. Dette kun i Forbigaaende. Jeg siger, at hvis det nu var saaledes, bliver dog dette tilbage, at der overordentlig let, hvis vi nu lade det Hele gaa i sin gamle Gænge, atter kan opstaa Tilfælde, hvor der paany kan fremkomme Rivninger mellem Landene, og hvor vi ved enkelte forekommende Tilfælde kunne udsættes for store Tab. Det er ingenlunde nogen ligegyldig Sag. Jeg tager et enkelt Exempel. For disse 3 smaa Kjøbstæder i Holbæk Amt, som nu i Forening skulle erstatte Halvdelen af disse Dyrs Verdi, er det ikke nogen ligegyldig Sag, om de komme til at erstatte det efter en seilagtig Bedømmelse eller ei. Det kunde naturligvis være blevet meget værre, saa at det var blevet dem umuligt at gjøre det. Men andre Tab kunne jo ganske anderledes resultere deraf. Møde vi hvert Aar med det Postulat, at vi have haft ondartet Lungesyge — vi ville absolut have den, selv om udmærkede Videnskabsmænd her i Landet og andetsteds sige: I tage fejl; ifølge alt Foreliggende have I den ikke, vi sige dog, vi have den — kunne vi være visse paa og den høitærede Minister kan ikke værge os derimod, at det snart skal kendes paa vor Stilling paa det engelske Marked. Næst Menneskepeest vil der vel Intet være fordærveligere, end om virkelig Kvægsyge kom her til Landet og allerede dette, at den ikke var her, men at den blot troedes at være her, vilde være til ubodelig Skade. Derom behøver jeg ikke at tale ligeoverfor den høitærede Minister, thi det kjender han fuldt saa godt som jeg. Jeg siger derfor: Lad nu ikke Sagen gaa fortsættende sin Gang, indtil der mulig atter forekommer Tilfælde, hvor sygt Kvæg fra Sverrig, der ikke er blevet behandlet videre vel paa Reisen, faar denne Lungesygdom betændelse, eller hvad de nu kalde den, Lungekatarrh osv., og som af En eller Anden bliver betragtet som ondartet Lungesyge, eller der bliver sparet paa samme Maade til Ophidselse af Gemytterne paa begge Sider — vi bove for Meget